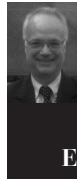

Membres numeraris

Enoch Albertí Rovira

Enoch Albertí Rovira va néixer a Vilafranca del Penedès el 1958 i viu a Sitges des de fa molt de temps.

En Joan Egea, en Lluís Jou i jo mateix, després de consultar amb la resta de juristes de la nostra Secció (Enric Argullol, Enric Rebés, Encarna Roca i Isidre Moles), proposem com a candidat a esdevenir membre de la Secció de Filosofia i Ciències Socials i de l'Institut d'Estudis Catalans el professor Enoch Albertí i Rovira, catedràtic de dret constitucional de la Universitat de Barcelona, i, fins fa quatre mesos, degà de la Facultat de Dret d'aquesta universitat.

Enoch Albertí és en essència un professor universitari, un professor universitari d'alt nivell. Ha dedicat tota la seva vida professional, de manera exclusiva, a la universitat i ha excel·lit en tots els vessants propis d'un acadèmic: la docència, la recerca, les publicacions, l'exercici —sempre incòmode— de càrrecs universitaris i també en un seguit d'activitats professionals, que podríem incloure en un concepte ampli «d'extensió universitària» i que, com veurem, li han permès participar activament —tot i que des de la posició «modesta» atribuïda als experts, als acadèmics— en molts dels esdeveniments i reptes socials i polítics que fa temps té plantejats el nostre país.

El professor Albertí es va llicenciar amb grau (1982) i es va doctorar (1986) a la Universitat de Barcelona. La seva tesi doctoral, sobre les relacions de cooperació en el federalisme alemany, va obtenir el Premi Nicolás Pérez Serrano del Centro de Estudios Constitucionales, que és, sens dubte, un dels premis de tesis doctorals més prestigiosos en l'àmbit del dret públic.

Durant dos anys va fer estudis i recerca a la universitat alemanya de Bielefeld sota la direcció del professor Dieter Grimm. Posteriorment va ser investigador convidat a la Universitat de Harvard (European Law Research Center de la Law School) (2003-2004).

Pel que fa als càrrecs acadèmics, va ser director del Departament de Dret Constitucional i Ciència Política de la Facultat de Dret de la UB (1996-2000) i, degà, ja s'ha dit, d'aquesta Facultat (2008-2016). També va ser consultor de la Universitat Oberta de Catalunya en l'etapa fundacional d'aquesta universitat (1996-2000).

Actualment dirigeix la *Revista Catalana de Dret Públic*, de l'Escola d'Administració Pública de la Generalitat de Catalunya.

És investigador principal del Grup de Recerca d'Estudis Constitucionals i Europeus, reconegut com a grup de recerca consolidat per la Generalitat de Catalunya (des de 1996).

La seva recerca, així com les publicacions i les altres activitats associades, s'han centrat essencialment en quatre àmbits:

El primer i el més important és el relatiu a l'organització territorial de l'Estat; de fet, no ha deixat de treballar-hi des de principis dels anys vuitanta.

El segon és el de la integració europea, analitzada des del punt de vista jurídic. Destaca en aquesta línia de recerca, entre d'altres, la dedicada al paper de les regions a la Unió Europea (UE).

El tercer àmbit és el de la constitució econòmica. El professor Albertí és un dels pocs especialistes que tenim a Catalunya en aquesta matèria rellevant.

I, finalment, la recerca sobre els drets i llibertats en la qual sobresurten els treballs sobre el dret a la privacitat i a l'honor i sobre els drets lingüístics.

Des de 1991 fins avui ha treballat, sense interrupció, com a investigador principal en un total de nou projectes de recerca finançats en convocatòries competitives.

Pel que fa a les publicacions, ha publicat 68 articles en les revistes acadèmiques més rellevants de Catalunya, Espanya i Europa i 4 monografies, 64 capítols de llibre, 6 llibres com director/editor, 6 llibres col·lectius i 8 pròlegs, treballs tots ells publicats a editorials de prestigi.

És impossible comentar o simplement esmentar aquí totes les publicacions. Fins i tot intentar fer una tria de les publicacions de més impacte podria resultar força arbitrari i probablement no coincidiria amb la que faria el mateix autor.

Com a única excepció gosaria destacar els quatre manuals, que, amb altres tres autors, ha publicat sobre diversos aspectes del dret constitucional; especialment el *Dret constitucional. Les comunitats autònomes* i, sobretot, el *Manual de dret públic de Catalunya*, que va dirigir i del qual se n'han fet tres edicions.

També són molt nombroses i rellevants les ponències a congressos i les conferències, així com els cursos i seminaris impartits arreu del món, a Catalunya, Espanya, França, Alemanya, Itàlia, la Xina, Turquia, Xile, Bèlgica, Mèxic, Guatemala, el Brasil o l'Argentina. Des de l'ENA francesa a la Universitat alemanya d'Espira passant pel Comitè de les Regions de la Unió Europea.

Per acabar aquesta presentació, voldria fer referència a les activitats del professor Albertí que he qualificat, potser una mica abusivament, com a activitats d'extensió universitària, que li han permès donar una aplicació pràctica als seus treballs teòrics.

En aquest àmbit destacaria, en primer lloc, les nombroses compareixences parlamentàries com a expert, a les quals ha estat cridat pel Parlament de Catalunya, pel Senat, per la Comissió Mixta Congrés-Senat per a la UE o pel Parlament de Canàries.

En segon lloc, la tasca d'elaboració d'esborranys de projectes de llei encarregats pel Govern de la Generalitat. Entre d'altres, cal citar la Llei del sistema de seguretat de Catalunya, la Llei de protecció civil de Catalunya, el Decret de regulació de l'ús de videocàmeres i, molt recentment, en projectes de les mal denominades «lleis de desconexió», com el Codi tributari de Catalunya —les tres primeres lleis— o la Llei de transitorietat o fundacional.

També ha elaborat importants informes i dictàmens jurídics per encàrrec de diverses institucions: el Govern de la Generalitat —diversos departaments—, l'Ajuntament i la Diputació de Barcelona, la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, el Govern i el Consell General i Comuns d'Andorra, el Congrés dels Diputats o l'Institut Nacional de Administració Pública.

Però de tots aquests informes i dictàmens jo en destacaria tres, per concloure. El primer és un informe sobre la reforma de l'Estatut de Catalunya, elaborat amb tres professors més per encàrrec de l'Institut d'Estudis Autònomic —avui Institut d'Estudis de l'Autogovern— el 2002-2003, que va ser l'inici, en el seu vessant jurídic, del procés de la reforma de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que va culminar l'any 2006. Així com els treballs que va elaborar, un cop iniciat aquest procés, sobre diversos aspectes del nou Estatut. El tercer dictamen és de 2012, i tenia per objecte la proposta d'un pacte fiscal entre Catalunya i l'Estat, proposta que, com és conegut, va ser titllada d'inconstitucional i refusada pel Govern de l'Estat abans de poder-se iniciar qualsevol negociació. El treball del professor Albertí, però, restarà.

A més va ser membre del Consell Assessor per a la Transició Nacional, on puc donar fe que va tenir també un paper molt rellevant.

El professor Enoch Albertí és, a parer nostre, un dels millors iuspublicistes que tenim avui a Catalunya.

El seu compromís amb el país i la cultura és clar, i ens consta també el seu compromís amb l'Institut i la disponibilitat a participar en les seves tasques, si és elegit.

Estem convençuts que la seva incorporació a la Secció i a l'Institut seria beneficiosa per la nostra institució i, per això, el proposem com a candidat.

Text llegit pel senyor Carles Viver Pi i Sunyer en el Ple del dia 19 de gener de 2017

Josep Vicent Boira i Maiques

Josep Vicent Boira i Maiques va néixer a València el 1963. Presentem el doctor Boira com a membre per a una vacant de l'àrea de sociologia. I, tanmateix, volem destacar la transversalitat de les seves recerques i publicacions, que van des de l'economia a l'urbanisme, o des de la ciència política a, molt especialment, la geografia; una transversalitat que és la pròpia de la nostra Secció.

Per tal que el situïn ràpidament, els donaré quatre referències bàsiques que vostès podran completar consultant el seu extens currículum. Josep Vicent Boira és doctor en geografia per la Universitat de València i professor d'aquesta universitat. Va ser premi extraordinari de llicenciatura l'any 1986 i premi extraordinari de doctorat el 1992. Ha ampliat estudis i ha exercit de professor visitant en diverses universitats italianes i nord-americanes, entorns acadèmics amb els quals manté encara avui una estreta relació, bé implicant-se activament en revistes com el *Bollettino della Società Geografica Italiana*, bé col·laborant estretament amb entitats de gran pes i rellevància, com l'American Association of Geographers.

Josep Vicent Boira és un dels qui primer va obrir el debat entorn de la urgència d'apostar per l'eix mediterrani i la conveniència de visibilitzar molt més les relacions entre les economies catalana i valenciana. Alguns dels aquí presents potser recordaran l'impacte que va tenir —i segueix tenint— el Premi d'assaig Ramon Trias Fargas de l'any 2009,